

סדר הלימוד ליום כו שבט [יום 144 בשנה]

בא וראה מה פתוב, מזבח מקטר קטרת. פיון שכתוב מזבח, למה נקרא מקטר קטרת? אלא משום שנוטלים מהמקום הזה להקטיר כמו שעשה אהרן. עוד, המזבח צריך להקטיר לקדשו באותה קטרת, ועל כן מקטר קטרת. עוד, מקטר קטרת כתרגומו, להקטיר קטרת. שהרי אסור להקטיר במקום אחר קטרת, רק ממחיתה. (ממחיתה של יום הכפורים).

בא וראה, זה מי שדין רודף אחריו, צריך את הקטרת הזו ולשוב לפני רבונו, שהרי הוא סיוע לסלק דינים ממנו, ובזה ודאי הם מסתלקים ממנו, אם הוא רגיל בכך להזכיר פעמים ביום – בבקר ובערב, שכתוב קטרת סמים בבקר ובערב, וכתוב בין הערבים יקטירנה. וזהו קיומו של העולם תמיד, שכתוב (שמות ל) קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. ודאי שהוא קיום העולם למטה וקיום העולם למעלה.

באותו מקום שלא נזכר בכל יום מעשה הקטרת, הדינים שלמעלה שרויים בו ומגפות רבות בו, ועמים אחרים שולטים עליו, משום שכתוב קטרת תמיד לפני ה'. תמיד היא עומדת לפני ה' יותר מפל העבודות האחרות. חביב הוא מעשה הקטרת, שהוא נכבד וחביב לפני הקדוש ברוך הוא יותר מפל העבודות והרצונות (והמעשים) של העולם. ואף על גב שהתפלה מעלה מהכל – מעשה הקטרת הוא נכבד וחביב לפני הקדוש ברוך הוא.

בא וראה מה בין תפלה למעשה הקטרת. את התפלה תקנו במקום קרבנות שהיו ישראל עושים, וכל אותם קרבנות שהיו עושים ישראל אינם חשובים כמו הקטרת. ועוד, מה בין זה לזה? אלא תפלה היא תקון לתקן מה שצריך. קטרת עושה יותר, מתקנת וקושרת קשרים ועושה אור יותר מהכל. ומי הוא שמעביר זהמה ומטהר את המשפן, והכל מאיר ונתקן ונקשר כאחד.

ולכן צריכים להקדים מעשה הקטרת לתפלה בכל יום ויום, להעביר הזהמה מהעולם, שהיא תקון של הכל בכל יום ויום, כמו שאותו קרבן חביב שמרצה בו הקדוש ברוך הוא.

מה כתוב במשה? (שם) ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף וגו'.
אף על גב שבארונה, אבל מה שונה במעשה זה יותר מכל מה
שאמר לו? אלא קח לך - להנאתך ולתועלתך. משום שכשאלה
נטהרת, זו הנאה לבעלה. וסוד זה - קח לך סמים, להעביר הזהמה,
לקדש אשה עם בעלה. אשרי חלקו של משה.

כמו כן קח לך עגל בן בקר שנאמר לאהרן, לכפר על חטאו על אותו
עגל שהוא גרם להם לישראל. ועל זה כתוב במשה קח לך,
להנאתך ולתועלתך. (לך בארונה בפסל לך, מאותה פסלת של לוח אבן נתעשר משה. אף
כאן לך - להנאתך ולטובתך).

הקטרת קושרת קשרים, מאירה אור ומעבירה זהמה, וד' מתחברת
בה' (ד' נעשית ה'), ה' מתחברת בו', ו' עולה ומתעטרת בה',
ה' מאירה ב', והכל מעלה רצון לאין סוף. ונהיה הכל קשר אחד,
ונעשה קשר אחד בסוד אחד, שהוא קשר עליון של הכל.

מבאן והלאה, פיון שהכל נקשר בקשר הזה, אז הכל מתעטר בסוד
האין סוף, וסוד השם הקדוש נאור, ומתעטר בכל הצדדים,
וכל העולמות בשמחה, ומאירים המאורות, ומזונות וברכות נמצאות
בכל העולמות, והכל בסוד הקטרת. ואם הזהמה אינה עוברת, הכל
לא נעשה, שהכל תלוי בזה.

בא וראה, הקטרת היא ראשונה תמיד לפני הכל. ומשום כך מעשה
הקטרת צריך להקדים לתפלה, לשירות ותשבחות, משום שכל
זה לא עולה ולא נתקן ולא נקשר עד שעוברת הזהמה. מה כתוב?
(ויקרא טז) וכפר על הקדש וגו' - בראשונה, ואחר כך - ומפשעיהם
לכל חטאתם. ועל פן צריכים לכפר על הקדש ולהעביר הזהמה
ולטהר הקדש, ואחר כך שירות ותשבחות ותפלות, הכל כפי
שאמרנו.

אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי הם יודעים לתקן
תקון שלמעלה ומטה, כמו שצריכים לתקן תקון ממטה
למעלה עד שהכל נקשר כאחד בקשר אחד באותו קשר (קשור) עליון
כמו שצריכים לתקן (תקונים שלמטה צריכים לתקן) בתקון של האותיות
הרשומות שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא.

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה.
אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, הרי כתוב (בראשית ב) ואל

האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ולמדנו שזהו סוד עליון. מילא למטה, אבל הוא כמו שלמעלה, מה יש לומר?

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים וגו'. פסוק זה פרשוהו. אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום. והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשתות ולהתרוות מצמאונה, שכתוב כאיל תערג על אפיקי מים.

כאן יש להתבונן. בראשונה כתוב כאיל, ולא כתוב כאילת, ואחר תערג, ולא כתוב יערג. אבל סוד זה, זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם כאחד. והנקבה הזו תערג על אפיקי מים, והיא מתעברת מן הזכר, וקשה עליה, שהרי על דין עומדת.

ובשמו לי ידה, הקדוש ברוך הוא מזמין לה נחש אחד עליון גדול, ובא ונושך באותו מקום ומוליכה. וסוד זה – הרבה ארבה עצבונך והרנך, משום שהיא מתחלחלת בכל יום ובעצב על מעשי העולם. בעצב תלדי בנים. בעצב – זה סוד הנחש, שמעציב פניהם של העולם.

ואל אישך תשוקתך, כמו שנאמר תערג על אפיקי מים. והוא ימְשֵׁל בך, הרי בארנו הסוד, שהוא שולט עליה. וכל זה למה? משום שאמרה הלבנה, כמו ששנינו. ומשום כך הקטינה אורה והקטינה שלטונה, ואין לה רשות מעצמה, פרט לכאשר נותנים לה כח.

בעצב תלדי בנים, כמו שבארנו. ואם תאמר, למה צריך נחש לזה? אלא זה פתח דרך להוריד כל (בכל) אותן נשמות של העולם. שאלמלא לא פתח דרכים למטה, לא ישרה בגוף האדם. מה כתוב? לפתח חטאת רבץ. מה זה לפתח? לאותו פתח שנועד להוליד ולהוציא נשמות לעולם, הוא עומד לאותו פתח.

וכל אותן נשמות שהצטרכו לרדת בגופים קדושים, הוא אינו עומד לאותו פתח, ואין לו רשות בנשמה ההיא. ואם לא, הרי הנחש נושך, ונטמא אותו נהר (מקום), ואינה נשמה שנטהרה, וכאן הוא סוד עליון. בעצב תלדי בנים – סוד זה, זה נחש, שהרי עמו מוליכה

נשמות, משום שזה הוא על הגוף, וזה על הנשמה, ושניהם זה בזה.
זה לוקח נשמה, וזה לוקח הגוף.

ועתיד הנחש הזה להוליד כל אותם גופים טרם שיבא זמנו. זהו
שכתוב (ישעיה סו) בטרם תחיל ילדה. הזמן של הנחש להוליד
הוא בשבע שנים, וכאן בשש, מה שאינו זמנו. ובאותו זמן שיווליד
אותם, ימות מאותה לדה, שכתוב (שם כה) בלע המות לנצח. וכתוב
(שם כו) יחיו מתיך נבלתי יקומו.

אמר רבי שמעון, באותו זמן שיעורו המתים של העולם ויזדמנו
בארץ הקדושה, יקומו חילות חילות כלם על ארץ הגליל,
משום ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, משום שהוא חלקו של
יוסף ושם נשברו (נחרב) בראשונה. ומשם התחילו לגלות מכל
מקומותיהם ולהתפזר בין העמים, כמו שנאמר (עמוס ו) ולא נחלו על
שבר יוסף.

ולמה יקומו שם? משום שהוא חלקו של אותו שהושם בארון,
שכתוב (בראשית ג) וישם בארון במצרים. ואחר כך נקבר בארץ
הקדושה, שכתוב (יהושע כד) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם. וזהו שעמד בקיום הברית יותר מהכל.

ובאותו זמן שיתעוררו כלם חילות חילות, כלם ילכו, זה לחלק
אבותם וזה לחלק אבותם, שכתוב (ויקרא כה) ושבתם איש
אל אחזתו, ויפירו זה את זה. ועתיד הקדוש ברוך הוא להלבישם כל
אחד ואחד לבושים רקומים, ויבאו כלם וישבחו את רבונם
בירושלים, ויתחברו שם המונים המונים, וירושלים תמשך לכל
הצדדים יותר ממה שנמשכה כשהתחברו שם מן הגלות.

ביון שיתחברו וישבחו את רבונם, הקדוש ברוך הוא ישמח עמם.
זהו שכתוב (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון, ואחר כך – ונהרו
אל טוב ה' וגו'. כל אחד ואחד לחלקו וחלק אבותיו. ונחלת ישראל
תהיה עד (הרמה של רומא) עיר הרומאים, ושם ילמדו תורה, והרי
פרשוה, וכתוב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שכני עפר וגו'. ברוך ה' לעולם
אמן ואמן.

פרשת אלה פקודי (דף רט ע"ב – דף רסט ע"א)

אלה פקודי המשכן מעדת אשר פקד על פי משה וגו'. רבי
חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא

וגו'. פסוק זה פִּרְשׁוּהוּ וְנִתְבָּאָר, אָבֵל כָּל הַנְּחָלִים – אֵלוֹ סוּדוֹת הַנְּחָלִים וְהַמְעִינֹת הַקְּדוּשִׁים שְׁמֵתִמְלָאִים וְיוֹצְאִים (מבועים קדושים) לְהָאִיר וּלְמַלֵּא אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל. וְכִיּוֹן שֶׁהַיָּם הַגָּדוֹל הַזֶּה הִתְמַלֵּא מִצַּד אוֹתָם הַנְּחָלִים, אַז הוּא מוֹצִיא מִיָּם וּמִשְׁקָה אֶת כָּל חַיּוֹת הַיָּבֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיֵּי שְׂדֵי.

מַה כְּתוּב לְמַעַלָּה? הַמְשַׁלַּח מְעִינִים וְגו'. וְאַחַר כֵּן – יִשְׁקוּ כָּל חַיֵּי שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאָם. אֵלֶּה הֵן הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלֵמֶטָה, שְׁכַאֲשֶׁר הַיָּם לֹקַח אוֹתָם, אֶת כָּלֵם הוּא לֹקַח וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ, וְאַחַר כֵּן מוֹצִיא מִיָּם לְצַד אַחַר, שֶׁהֵן הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁלֵמֶטָה, וּמִשְׁקָה אוֹתָם, וְכָלֵם הַתְּמַנּוּ וְנִפְקְדוּ בְּשֵׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יִקְרָא. וּמִשׁוֹם כֵּן, אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמְּשַׁכֵּן מִשְׁכַּן הַעֲדָת.

רַבִּי יוֹסִי פְּתַח, (תהלים לא) מַה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלָּתְ לַחֲוֹסִים בְּךָ נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם. מַה רַב טוֹבָךָ, כִּמְהָ יֵשׁ לָהֶם לְבַנְי אָדָם לְהִסְתַּכֵּל וּלְדַעַת בְּדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם יוֹצֵא קוֹל וּמִכְרִיז וְאוֹמֵר: הַשְּׁמְרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם, סִגְרוּ דְלִתּוֹת הַחֲטָאִים, הִסְתַּלְּקוּ מִהֲרַשְׁתׁ שְׁתּוֹפֶסֶת טָרָם יִתְפָּסוּ רַגְלֵיהֶם בְּרַשַׁת הַזּוֹ. הַגְּלַגֵּל סוֹכֵב תְּמִיד, עוֹלָה וְיוֹרֵד. אוֹי לְאוֹתָם שְׂדוּחִים רַגְלֵיהֶם מִתּוֹךְ הַגְּלַגֵּל, שֶׁהָרִי נוֹפְלִים לְתוֹךְ הָעֵמֶק שֶׁטְמוֹן לְאוֹתָם רְשָׁעֵי הָעוֹלָם.

אוֹי לְאוֹתָם שְׁנוֹפְלִים וְלֹא יִקוּמוּ, וְלֹא יֵאָוְרוּ בְּאוֹר הַגְּנוּז לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכַמָּה מְאֹרוֹת גְּנוּזִים לָהֶם, כִּמְהָ עֲדוּנִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם טְמוּנִים לָהֶם, שֶׁכְּתוּב מַה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ. מַה רַב טוֹבָךָ, הָרִי פִּרְשׁוּהוּ שֶׁזָּהוּ אוֹר הַגְּנוּז לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכְּתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וְכָתוּב (תהלים צז) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׂמְחָה. וְעַל זֶה מַה רַב טוֹבָךָ.

כְּתוּב כֵּאֵן מַה רַב טוֹבָךָ, וְכָתוּב שֵׁם וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ, מִשׁוֹם שֶׁהִסְתַּכֵּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ הָאוֹר וְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁעֲתִידִים לְחַטֵּא בְּעוֹלָם, וְגַנְזוּ אֶת אוֹתוֹ הָאוֹר לְזִכּוֹת בּוֹ אֶת הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאָר.

פְּעֻלָּתְ. בְּרֵאשׁוֹנָה צִפַּנְתָּ, וְאַחַר כֵּן פְּעֻלָּתְ. אֵלֶּה צִפַּנְתָּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. פְּעֻלָּתְ, בְּשִׁבִּיל אוֹתוֹ הָאוֹר הַגְּנוּז בּוֹ עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲמִנוֹת הָעוֹלָם. מִנֵּיִן לָנוּ? שֶׁכְּתוּב (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם

והארץ בהבראם, כתוב באברהם, ואותו אור של אברהם גנז אותו הקדוש ברוך הוא, ובו עשה אמנות העולם, שכתוב פעלת לחוסים בך, לאותם שיושבים תחת צלו של הקדוש ברוך הוא.

נגד בני אדם, שהרי באמנות הזו שנעשתה באור הזה עומדים בני אדם בעולם וקיומם נהיה. אף על פי שהוא גנוז, בני האדם עומדים בו בעולם הזה. פעלת, את אמנות העולם הזה שבו נעשה הכל בחשבון. אמנות העולם כמו אמנות המשכן, שהוא אמנות כמו של העולם, והרי בארנו.

כתוב כאן אלה פקודי המשכן, וכתוב שם אלה תולדות השמים והארץ. משום שכל אותן תולדות שעשו והוציאו שמים וארץ, כלן בכח של אותו האור הגנוז נעשו ויצאו. פקודי המשכן יצאו באותו הכח. מנין לנו? שכתוב ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה - זהו מצד הימין. ואתו אהליהב - זהו מצד השמאל. והמשכן מצד ימין ושמאל הוקם ונעשה, ומשה שהיה ביניהם הקים אותו.

רבי אלעזר פתח ואמר, (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת וגו'. והוכן בחסד כסא, הרי בארנו, כשעלתה מחשבה ברצון של שמחה מטמיר כל הטמירים שלא נודע ולא נדבק, הגיעה אותה שמחה והכנה לתוך המחשבה, ואז נכנס למקום שנכנס.

עד שנגנו בהיכל עליון אחד, שהוא טמיר למעלה. ומשם שפעו ונמשכו כל האורות. של ימין נסע בראשונה, ואחר כך כלם נסעו, ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה, שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בחסד וישב עליו באמת, שהוא התקון של החותם של הכל. ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת. באהל דוד, שבו הוא הכסא למטה.

שפט ודרש משפט ומהר צדק. שפט - מצד הדין. ודרש משפט - מצד הרחמים. ומהר צדק - הוא כסא הדין שהוא הבית דין למטה. בא וראה, כמו כן המשכן לא התקן אלא בצד הזה כמו זה של חסד, כפי שאמרנו למעלה. ועל כן נמנו התולדות והתתקנו כלם למטה.

אליה פקודי המשכן אשר פקד על פי משה. רבי שמעון פתח, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. הפסוק הזה פרשוהו ונאמר בכמה צדדים, אבל כשברא הקדוש ברוך הוא

את העולם, ברא אותו כמו שלמעלה להיות העולם הזה בדיוקן של העולם שלמעלה, וכל אותם גוונים של מעלה התקינם למטה, להדביק ולקשר עולם בעולם.

וכשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, השגיח בתורה וברא אותו. והסתפל בשם הקדוש, הכלל של התורה, וקיים את העולם. בשלשה צדדים התקיים העולם, והם חכמה ותבונה ודעת. בחכמה – שכתוב (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ. בתבונה – שכתוב כונן שמים בתבונה. בדעת – שכתוב בדעתו תהומות נבקעו. הרי כלם בקיום העולם. ובשלשת אלה נבנה המשכן, שכתוב (שמות לא) ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת.

וכל השלשה רמוזים בפסוק הזה. בראשית, הינו שכתוב בחכמה. ברא אלהים, הינו שכתוב בתבונה. את השמים, הינו שכתוב בדעת. וכלם כתובים במעשה המשכן. ובסוד זה כתוב, אלה פקודי המשכן – זה סוד החכמה. משכן העדת – זה סוד התבונה. אשר פקד על פי משה – זה סוד הדעת. והכל זה כנגד זה, משום שכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולם הזה – ברא אותו כמו שלמעלה, והכל נרשם בעבודת המשכן.

בא וראה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה עשה משכן, היה משה עומד תוהה, שלא ידע מה לעשות, עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא בעין, כמו שכתוב (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. מה זה בתבניתם? אלא למדנו שהראה הקדוש ברוך הוא למשה דיוקן כל דבר ודבר כמו אותו דיוקן שהוא למעלה, וכל אחד ואחד היה עושה דיוקן שלו בדיוקן (שהוא למעלה, וכל אחד עושה דיוקן שלו בדיוקן) שהוא נעשה בארץ.

אשר אתה מראה בהר, אשר אתה רואה היה צריך להיות! אלא למדנו שאספקלריה שאינה מאירה היה מראה לו בתוך כל אותם הגוונים והדיוקנאות שנעשו למטה, כמראה הזה שהראה בתוכו כל אותם דיוקנאות.

מבשמים שכתוב אשר אתה מראה, אתה – סוד האספקלריה שאינה מאירה שהראה לו בתוך כל אותם הדיוקנאות. והיה משה רואה אותם כל דבר ודבר על תקונו כמו שרואה בתוך עששית ותוך מראה שמראה את כל הדיוקנאות. וכשהסתכל בהם משה, התקשה

לפניו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה בסימנך ואני בסימני. אז
התישב משה בכל מעשה.

כַּשֶׁנַּעֲשֶׂה כל המעשה, הצטרף משה למנות הכל, כדי שלא יאמרו
ישראל שנשאר כסף וזהב ועלה לקחת אותם. ולכן
הצטרף למנות את החשבון לפני ישראל, משום שכתוב (במדבר לב)
והייתם נקים מה' ומישראל.

וְלִכֵּן כתוב, אלה פקודי המשכן משכן העדת, שהרי רוח הקדש
היתה מראה לכלם את חשבון כל הזהב והכסף שנדבו
ישראל, ורוח הקדש היתה אומרת: וכסף פקודי העדה מאת כפר
וגו', כל הזהב העשוי למלאכה וגו'. משום שהקדוש ברוך הוא
התרצה בהם באותם האמנים, ורצה להוציא את נאמנותם לפני כלם.
אֵלֶּה פקודי המשכן. בא וראה, באותה שעה שנעשה מעשה
המשכן, היה הצד האחר הולך ומשוטט כדי להסטיין, ולא
מצא עלה על נאמנות האמנים, עד שהקדוש ברוך הוא כופף אותו
לפני משה, והוא עשה חשבון של נאמנות בעל כרחו, ועלתה
נאמנותם לכל. וסוד זה שכתוב אלה פקודי המשכן. והרי בארנו,
אלה – כמו שנאמר (ישעיה מט) גם אלה תשכחנה. וכתוב אשר פקד על
פי משה, ששם התמנה ונפקד עד שנעשה החשבון של בית המשכן
לפני משה וכל ישראל.

אֵלֶּה פקודי המשכן משכן העדת. איזו עדות? אלא פעמים כתוב
כאן משכן, אחד למעלה ואחד למטה, והמשכן נקרא משכן
העדות. ואיזו עדות? כמו שנאמר שכטי י"ה עדות לישראל. שם זה
הוא עדות לישראל.

כְּמוֹ כן (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. עדות שם יה ביהוסף, היא
עדות ודאי. שתי האותיות הללו מעידות עדות בכל מקום,
וכאן הוא עדות. ומשום כך משכן העדת, המשכן של העדות הזו,
ולכן נקרא משכן, על סוד השם הקדוש הזה. והינו שכתוב (שם קלב)
ועדתי זו אלמדם. משום שמקום זה הוא סתר וגניזת הכל.

אֲשֶׁר פקד על פי משה – עד כאן לא ידענו אם המשכן פקד או
העדות הזו. אלא פקד ודאי זו עדות. משום שמיום שהסתלקו
האבות מהעולם וכל אותם שכטים בני יעקב, ונשארו ישראל בגלות
באותן צרות, נשכחה מהם ידיעת סוד השם הקדוש העליון הזה,

שהוא שם העדות, קיומם של שמים וארץ, ששתי האותיות הללו בארו עליונים ותחתונים וכל צדדי העולם.

ביון שבא משה, נפקד ונזכר השם הזה בעולם. שכשהיה בסנה, מיד שאל על השם הזה, שכתוב ואמרו לי מה שמו מה אמר אלהם. ושם נפקד השם הזה על פי משה.

עבדת הלוים. מה זה עבדת הלוים? אלא סוד זה, שכתוב (במדבר יח) ועבד הלווי הוא. הוא – זה סוד השם הקדוש שנקרא הוא, ולא נקרא אתה. ומשום כך עבדת הלוים ודאי. דבר אחר עבדת הלוים – שהם נוטלים את המשכן על כתפיהם ממקום למקום, שכתוב (במדבר ז) ולכני קהת לא נתן פי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו.

אליה פקודי המשכן משכן העדת וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה יא) והיה ביום ההוא שרש ישי וגו'. והיה ביום ההוא, בזמן שהקדוש ברוך הוא ירבה שלום בעולם, יתקיים השרש של עץ החיים. ואותו שרש, ממנו יתקיימו שאר השרשים למטה, שכלם נשרשו והתקיימו ממנו.

אשר עמד לנס עמים, שהרי הוא עומד לנס ולאות לסוד השם הקדוש. אליו גוים ידרשו, ששם סוד הקיום של השם הקדוש, ומשום כך אליו גוים ידרשו, כמו שנאמר (שם ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו', ועל זה – אליו גוים ידרשו. והיתה מנחתו כבוד, מנחתו – זה בית המקדש, שכתוב (תהלים קלב) זאת מנוחתי עדי עד. כבוד – שפך נקרא שם ה' באותו זמן, שכתוב (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

ומנוחתו של אותו שרש ישי, שנקרא כבוד ה', לא ימנה ולא יעמד בחשבון לעולם. מה הטעם? (משום שהרי עומד בחשבון עתה, ובאותו זמן לא יעמד בחשבון. מה הטעם?) משום שכל מה שעומד בחשבון, לא שורות שם ברכות בשלמות. והברכות שורות במה שלא עומד בחשבון. בזמן הראשון עמד בחשבון, שכתוב אלה פקודי המשכן. **בא** וראה, המשכן הזה עומד בחשבון, ולכן הצטרף לתפלת משה, שישרו עליו ברכות, שכתוב ויברך אתם משה. ואיזו ברכה ברוך אותם? יהי רצון שתשרה ברכה על מעשי ידיכם. והברכות לא שורות על החשבון הזה, עד שקשר אותו משה במשכן שלמעלה,

שְׁכָתוֹב אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמְּשַׁכֵּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. דָּאֵם
לֹא נַעֲשֶׂה הַחֲשֻׁבוֹן עַל יְדֵי מֹשֶׁה, אֵינָם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת חֲשֻׁבוֹן,
שְׁכָתוֹב אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה.

פְּתַח וְאָמַר, (מלכים-א יז) וַיְהִי דְבַר ה' אֶל אֱלֹהֵיהוּ (אליהו) לֵאמֹר קוּם לְךָ
צִרְפֶּתֶהּ וְגו'. הִנֵּה צְוִיתִי שָׁם אִשָּׁה אֶלְמָנָה לְכַלְכֶּלְךָ. וְכִי אִיפֹה
צָנָה אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֵלָּא טָרַם שֶׁתִּבְאֵר לְעוֹלָם צָנָה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּגִזְרָתוֹ לְמַעַלָּה עַל הָעוֹרְבִים לְהִבְיֵא מְזוּן לְאֱלֹהֵיהוּ וּלְאוֹתָהּ
אִשָּׁה לְתַת לוֹ מְזוּן.

מַה כְּתוּב? וְתֹאמַר חֵי ה' אֱלֹהֶיךָ אִם יֵשׁ לִי מְעוּג כִּי אִם מְלֵא כֶּף
קִמַּח בְּכַד וּמְעֻט שֶׁמֶן בְּצַפְחַת וְגו'. וְהָרִי כָּאֵן מְדָה הֵיטָה בְּאוֹתוֹ
קִמַּח, שֶׁהָרִי הָיָה בּוֹ מְלֵא כֶּף קִמַּח בְּכַד. כֶּף הִיא הַמְּדָה שְׁלוֹ. וְנִרְאָה
שֶׁאֵינן שׁוֹרוֹת בּוֹ בְּרִכּוֹת הַוְּאִיל וְעוֹמֵד בְּמְדָה. מַה כְּתוּב? כִּי כֹה אָמַר
ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּד הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא תִחָסֵר עַד יוֹם
תַּת ה' גְּשָׁם.

תַּת - כְּתוּב תַּתָּן, מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּכָל דּוֹר לֹא נִמְצָא מִי שִׁיזְכֶּה
לְזִכּוֹת כְּמוֹ הָאִשָּׁה הַזֹּאת, וְעַל זֶה כְּתוּב תַּתָּן. אֵתָה תַּתָּן מְטָר עַל
הָעוֹלָם מִשּׁוּם שִׁזְכוּתָךְ רַבָּה.

וְכָתוּב כִּד הַקִּמַּח לֹא כָלְתָה וְצַפְחַת הַשֶּׁמֶן לֹא חָסַר כְּדַבַּר ה' אֲשֶׁר
דִּבֶּר בְּיַד אֱלֹהֵיהוּ. וְכִי אִם אוֹתוֹ קִמַּח שֶׁעוֹמֵד בְּמְדָה, שֶׁהָיָה
מְלֵא כֶּף קִמַּח, לֹא פָּסְקוּ מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת מִשּׁוּם דְּבַר אֱלֹהֵיהוּ, שְׁכָתוּב כִּד
הַקִּמַּח לֹא תִכְלֶה, וְכָתוּב כִּד הַקִּמַּח לֹא כָלְתָה - מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, אֵף עַל
גַּב שֶׁעוֹמֵד בְּחֲשֻׁבוֹן, הַוְּאִיל וְנִפְקַד עַל יְדֵי מֹשֶׁה, כֹּל שֶׁכֶּן וְכֹל שֶׁכֶּן
שִׁשׁוּרִים בּוֹ בְּרִכּוֹת. וְעַל זֶה כְּתוּב, אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמְּשַׁכֵּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת
אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה.

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמְּשַׁכֵּן. רַבִּי חִזְקִיָּה פֶּתַח וְאָמַר, (שמות ג) אֵל תִּקְרַב הַלֵּם
שֶׁל נְעֻלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ וְגו'. פָּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, שֶׁהַפְּרִידוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאֲשֶׁתוֹ כְּדִי לְהִדְבֵּק בְּשִׁכְנֵהּ, שְׁכָתוּב כִּי הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר אֵתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא. אֲדַמָּת קֹדֶשׁ - זוֹ שִׁכְנֵהּ.
הַדְּבָקוֹת קְדוּשָׁה נִדְבַק מֹשֶׁה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לְמַעַלָּה.

שָׂאז הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָשֶׁר אוֹתוֹ בְּחִבִּיבוּת שֶׁלְמַעַלָּה, וְנִפְקַד לְהִיּוֹת
מִמֶּנָּה גְּדוֹל עַל הַבַּיִת, וְהוּא גּוֹזֵר וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה,
שְׁכָתוּב (במדבר טז) וּפְצַתָּהּ הָאֲדָמָה אֵת פִּיהָ וְגו', וְכָתוּב וַיְהִי כְּכַלְתּוֹ

לְדַבֵּר וְגו', וּתְבַקֵּעַ הָאֲדָמָה. וְכָתוּב (שם י) קוֹמָה ה'. שׁוֹבָה ה'. זֶהוּ שְׁכָתוּב אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. עַל פִּי מֹשֶׁה נִתְקַן וּנְפָקַד בְּכָל. הַפְּקִידָה שֶׁל הַמֶּשְׁכָּן הִיְתָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה, שְׁכָתוּב (שמות ג) פָּקַד פְּקִידָתִי אֲתֹכֶם. שֶׁהוּא הִיָּה קוֹל שֶׁהוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ דְּבִוֵּר וְעָשָׂה לוֹ פְּקִידָה לְצֵאת מִן הַגְּלוּת, וְעִכְשָׁו נִפְקַד לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁה מִמְעֵלָה לְמַטָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) וְעָשׂוּ לִי מִקִּדְשׁ וְשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכֶם.

וּבְצִלָּא בֶּן אוּרִי בֶּן חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֲרִי נֶאֱמַר שֶׁהָרִי בְּצִלָּא הִיָּה מֵצַד הַיָּמִין, וְהוּא הַתְּקִין תְּקוּן הַכָּל. וְעוֹד, שֶׁהָרִי יְהוּדָה הוּא שְׁלִיט וּמְלִיךְ עַל כָּל שְׂאֵר הַשְּׁבָטִים וּמִמֶּנּוּ יֵצֵא מִי שֶׁהַתְּקִין אֶת כָּל הַמֶּשְׁכָּן. בְּצִלָּא, הֲרִי פְּרִשׁוּהָ בְּצִלָּא אֵל. וּמִיְהוּ בְּצִלָּא אֵל? זֶה יָמִין. וְעוֹד, מֵצַד זֶה הַתְּקִין הַכָּל, וְיִרְשׁ חֲכָמָה לַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂה.

וְאֵתוֹ אֶהְלִיב בֶּן אַחִיסָמֶךְ לְמַטֵּה דָן. זֶהוּ מֵצַד הַשְּׂמָאל, זֶהוּ מֵצַד הַדִּין הַקָּשָׁה (הַקְּדוּשָׁה), וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ שֶׁהָרִי מְשַׁנֵּי צְדָדִים אֵלּוֹ וְעָשָׂה הַמֶּשְׁכָּן וְהַתְּקִין בָּהֶם לְהַתְּקִינָם בָּהֶם לְהִיּוֹת בֵּין יָמִין וּשְׂמָאל, וְהָרִי נִתְבָּאֵר וּפְרִשׁוּהָ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן יִרְכָתִי צְפוֹן קְרִית מְלִיךְ רַב. בֹּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, זָרַק אֶבֶן אַחַת נִכְבְּדָה מִתַּחַת כֶּסֶף כְּבוֹדוֹ וְשָׁקַע אוֹתָהּ עַד הַתְּהוֹם, וְרֹאשׁ אֶחָד שֶׁל אוֹתָהּ אֶבֶן נַעֲוִץ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת, וְרֹאשׁ אֶחָד לְמַעְלָה, וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הָאֶחָד הָעֲלִיּוֹן הוּא נִקְדָּה אַחַת (עֲלִיוֹנָה) שְׁעוֹמֶדֶת בְּמֶרְכָּז הָעוֹלָם, וּמִשָּׁם הַתְּפֹשֵׁט הָעוֹלָם לְיָמִין וּלְשְׂמָאל וּלְכָל הַצְּדָדִים, וְהַתְּקִינִים בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַמֶּרְכָּז, וְאוֹתָהּ אֶבֶן נִקְרָאת אֶבֶן הַשְּׁתִּיָּה, שְׁמִמְנֶה נִשְׁתַּל הָעוֹלָם לְכָל הַצְּדָדִים. עוֹד שְׁתִּיָּה – שֶׁת יָהּ. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם אוֹתָהּ לְהִיּוֹת יְסוֹד הָעוֹלָם וְהַשְּׁתַלְת הַכָּל.

בְּשִׁלְשָׁה גִּוְנִים הַתְּפֹשֵׁט הָאָרֶץ סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתְּפֹשֵׁטוֹת רֵאשׁוֹנָה סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה, כָּל צַחוֹת וְזַכוֹת הָאָרֶץ שֵׁם הֵם עוֹמְדִים, וְשֵׁם הֵם. וְזוֹ עוֹמֶדֶת לְמַעְלָה עַל כָּל הָאָרֶץ סְבִיב אוֹתָהּ נִקְדָּה. הַתְּפֹשֵׁטוֹת שְׁנִיָּה סְבִיב אוֹתָהּ הַתְּפֹשֵׁטוֹת רֵאשׁוֹנָה, אֵין שֵׁם צַחוֹת וְזַכוֹת כְּאוֹתָהּ רֵאשׁוֹנָה, אֲבָל הוּא דָק וְצַח בְּצַחוֹת שֶׁל הָעֶפֶר יוֹתֵר מִכָּל שְׂאֵר עֶפֶר אֶחָר. הַתְּפֹשֵׁטוֹת שְׁלִישִׁית הִיא חֲשֵׁךְ וְגִסּוֹת הָעֶפֶר יוֹתֵר מִכָּל מִכְּלָם, וְסְבִיב זֶה עוֹמְדִים מִי הָאוֹקֵינוֹס שְׁסוֹבֵב כָּל

העולם. נמצא שאותה נקדה עומדת במרכז, וכל הגונים של ההתפשטות של העולם סביבה.

התפשטות ראשונה הוא בית המקדש, וכל אותם היכלות ועזרות, וכל אותו תקון שלו וירושלים, וכל העיר מהחומות ופנימה. התפשטות שניה – כל ארץ ישראל שהתקדשה בקדשה. התפשטות שלישית הוא כל שאר הארץ, מקום בית מושב שאר העמים, וים האוקיינוס שסובב הכל.

והרי פרשה שסוד זה גוני העין שסובבים אותה נקדה של מרכז העין, שהוא מראה של כל העין, כמו שאותה נקדת המרכז שאמרנו שהיא מראה של הכל, ושם עומד בית קדש הקדשים וארון וכפרת שהם המראה של הכל. נמצא שאותה נקדה היא המראה של כל העולם. ועל זה כתוב יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו'. יפה – יפה אותו המראה ושמתת הכל. נוף – נוף האילן, שהוא היפי של הכל.

בא וראה, היפי של העולם והמראה של העולם לא נראה בעולם, עד שנבנה והוקם המשכן ונכנס הארון לתוך הקדש. מאותה שעה נראה המראה של הכל בעולם והתתקן העולם, והולכים באותו משכן ובאותו ארון, עד שמגיעים לאותה נקדה שהיא יפה נוף שמחת הכל. כיון שהגיעו לשם, אז פתח הארון ואמר, (תהלים קלב) זאת מנוחתנו עדי עד פה אשב כי אויתיה.

על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו

על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו במהרה בימינו אמן כמבאר בזהר הקדוש וסימן לדבר: "סוד" במלוי "סמ"ך וא"ו דל"ת" גימטריא 'משיח ב"ן יוסף' במקונו. שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות למוד רזין דאורייתא. (קהלות יעקב ערך סוד)

ללמד בכל יום זהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פניך

סדר הלמוד ללמד בכל יום גמרא ומשניות וזהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פניך. (נתיב מצותיך שביל התורה א' ל"ב)